

## Arrest

nr. 156 761 van 20 november 2015  
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X  
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 3 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juni 2015 en gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 3 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat R. JEENINGA loco advocaat P. STAES en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker luidt als volgt:

#### ***"A. Feitenrelaas***

*U zou over de Indische nationaliteit beschikken en afkomstig zijn van Samipur, Jalander, Punjab. In 2007 zou u als chauffeur van een schoolbus gewerkt hebben. Hier zou u uw latere echtgenote, A.K. hebben leren kennen. In 2009 stelde uw moeder een huwelijk voor, maar dit werd afgewezen door de familie van uw echtgenote, daar u niet zo rijk was. Bovendien had haar familie reeds een andere rijkere*

huwelijkskandidaat op het oog. De oom van uw echtgenote, een invloedrijk man zou u bedreigd hebben. Jullie zouden naar Chandigarh naar de High Court gestapt zijn om ze een huwelijk te regelen. De High Court zou ingestemd hebben met jullie huwelijk en tevens zou de rechtbank jullie politiebescherming hebben toegewezen. Bij uw terugkeer naar Jalander zouden jullie afgezien hebben van de jullie geboden bescherming. Gezien de invloed van uw oom op de lokale politie zou dit niets afdoen. U en uw echtgenote zouden naar een andere staat, Rajasthan verhuisd zijn, waar jullie voor een gezin werkten. Toen uw echtgenote wegens haar zwangerschap niet langer kon werken, zou men jullie gevraagd hebben te vertrekken. Hierop zouden jullie naar Jalander teruggekeerd zijn, waar uw echtgenote in november 2013 beviel van een dochter. Jullie zouden naar uw moeder gegaan zijn om jullie dochter te tonen, waardoor de familie van uw echtgenote achter jullie terugkeer gekomen zou zijn. De dreigementen zouden opnieuw begonnen zijn. Uw schoonfamilie had de mogelijke terugkeer van hun dochter opgegeven. Jullie zouden besloten hebben om naar het buitenland te gaan. Een smokkelaar zou visums geregeld hebben op jullie paspoorten. Jullie zouden een vlucht naar Frankrijk genomen hebben, waar jullie nog tien dagen verbleven bij de broer van een studievriendin van uw echtgenote, vooraleer jullie naar België kwamen en op 28 april 2015 een asielaanvraag indienden. Ter ondersteuning van jullie verklaringen legden jullie volgende documenten voor: uw identiteitskaart en die van uw echtgenote, een bevel van de "High Court", en een geboorteboekje van jullie dochter.

### **B. Motivering**

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst hebben jullie nagelaten na jullie aankomst in Frankrijk om aldaar asiel aan te vragen. U zou tien dagen in Frankrijk verbleven hebben vooraleer u naar België kwam. U had dus tijd genoeg om in Frankrijk asiel aan te vragen. Van iemand die naar het buitenland vlucht uit vrees voor vervolging, kan verwacht worden dat deze zich na aankomst in een veilig derde land, tot de autoriteiten zou wenden om aldus bescherming aan te vragen. Dat u dit naliet te doen in Frankrijk, breekt reeds de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in. Uw bewering niet te weten dat men asiel kan vragen in Frankrijk is onvoldoende.

Ten tweede dient opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen interpersoonlijk en lokaal van aard waren. U vreesde uw schoonfamilie daar jullie een liefdeshuwelijk aangegaan waren zonder toestemming van haar familie, iets wat hoogst uitzonderlijk is in uw regio. Echter is het duidelijk uit uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten dat de Indische autoriteiten u niet ongenegen waren in deze. Zo stond de High Court jullie huwelijk toe en ze gaven de politie zelfs de opdracht u te beschermen, iets dat naar eigen zeggen ook effectief gebeurde (gehoorverslag CGVS p. 9). Uw echtgenote verklaarde dat de politie van Chandigarh jullie adres aan uw oom doorgegeven zou hebben, maar dit is enkele een veronderstelling, temeer u er geen gewag van maakt (gehoorverslag CGVS A.K. p. 5). Ook gaf de rechtbank de opdracht aan de politie van Jalander om de bescherming verder te zetten. U besloot echter zelf af te zien van deze verdere bescherming. Uw bewering dat de oom van uw echtgenote machtig is en de lokale politie in zijn zak heeft is opnieuw enkel een veronderstelling.

Daar u zelf afstand deed van deze bescherming kunt u niet beweren dat de politie van Jalander zich niet effectief van haar taak gekweten zou hebben. Bovendien als er al enig geloof kan worden gehecht aan de invloed van uw oom, dan is duidelijk dat deze uiterst beperkt is; zo heeft hij bv duidelijk geen invloed op de rechtbanken en politie in Chandigarh. De Indische autoriteiten hebben dus hun uiterste best gedaan om u en uw echtgenote de nodige bescherming te verschaffen. Dat u hier vrijwillig afstand van deed, kan deze autoriteiten niet verweten worden. Niets stond u dan ook in de weg om later, na uw terugkeer in Jalander na de geboorte van uw dochter opnieuw bescherming te vragen aan de autoriteiten. Uw echtgenote verklaarde hierop dat jullie hiertoe enkel naar jullie plaatselijke politiebureau stapten, maar deze zouden niet bereid zijn u te beschermen. U had echter ook nog andere stappen kunnen nemen op een hoger niveau. In het verleden had u immers ook van een hoog gerechtelijk orgaan de nodige bescherming verkregen. U had deze dan ook opnieuw kunnen aanvragen. Uw bewering deze niet te kunnen krijgen daar jullie in het verleden afstand hadden gedaan van uw bescherming kunt u niet hard maken. U had uw nationale beschermingsmodaliteiten moeten uitputten vooraleer u aanspraak kan maken op internationale bescherming.

Ten derde blijkt het hier niet enkel om een familiaal conflict te gaan, maar ook nog eens om een uiterst lokaal conflict te gaan. U verklaarde na uw huwelijk naar Rajasthan gegaan te zijn, een andere staat. Jullie zouden hier de komende drie jaren probleemloos doorgebracht hebben, uw schoonfamilie zou niet geweten hebben dat jullie daar woonden. Pas nadat jullie terugkeerden naar Jalander, dat slechts op een 15 tal kilometer van jullie dorpen ligt, zouden de problemen met uw schoonfamilie herbegonnen zijn. U had deze problemen opnieuw kunnen ontwijken door elders in India te gaan wonen, zoals u reeds in het verleden succesvol had gedaan. Uw bewering dat uw schoonfamilie bedreigd had jullie overal te

*zullen zoeken en te zullen doden, is een onwaarschijnlijk element. Immers verbleef u na de geboorte van uw dochter nog eens meer dan anderhalf jaar op twee adressen in Jalander, op slechts enkele kilometers van jullie thuishorp, en zelfs daar kon u uw schoonfamilie u niets maken. Het interne vluchtalternatief is dan ook op u van toepassing.*

*De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Zij kunnen allen aanvaard worden, daar er niet die nt getwijfeld te worden aan jullie identiteit, de geboorte van jullie dochter of de beslissing van de High Court om jullie van bescherming te voorzien.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster luidt als volgt:

### **"A. Feitenrelaas**

*U zou over de Indische nationaliteit beschikken en afkomstig zijn van Rasulpur, Jalander, Punjab. In 2007 zou u uw latere echtgenoot, D.S. die als chauffeur van uw schoolbus werkte, hebben leren kennen. In 2009 stelde zijn moeder een huwelijk voor, maar dit werd afgewezen door uw familie, daar uw echtgenoot niet zo rijk was. Bovendien had uw familie reeds een andere rijkere huwelijkskandidaat op het oog. Uw oom, een invloedrijk man zou uw echtgenoot en u bedreigd hebben. Jullie zouden naar Chandigarh naar de High Court gestapt zijn om ze een huwelijk te regelen. De High Court zou ingestemd hebben met jullie huwelijk en tevens zou de rechtbank jullie politiebescherming hebben toegewezen. Jullie zouden naar een andere staat, Rajasthan verhuisd zijn, waar jullie voor een gezin werkten. Toen u wegens uw zwangerschap niet langer kon werken, zou men jullie gevraagd hebben te vertrekken. Hierop zouden jullie naar Jalander teruggekeerd zijn, waar u in november 2013 beviel van een dochter. Jullie zouden naar uw schoonmoeder gegaan zijn om jullie dochter te tonen, waardoor uw familie achter jullie terugkeer gekomen zou zijn. De dreigementen zouden opnieuw begonnen zijn. Uw familie had uw mogelijke terugkeer opgegeven. Jullie zouden besloten hebben om naar het buitenland te gaan. Een smokkelaar zou visums geregeld hebben op jullie paspoorten. Jullie zouden een vlucht naar Frankrijk genomen hebben, waar jullie nog tien dagen verbleven bij de broer van een studievriendin, vooraleer jullie naar België kwamen en op 28 april 2015 een asielaanvraag indienden. Ter ondersteuning van jullie verklaringen legden jullie volgende documenten voor: uw identiteitskaart en die van uw echtgenoot, een bevel van de "High Court", en een geboorteboekje van jullie dochter.*

### **B. Motivering**

*Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag op de door uw echtgenoot (D.S., 1513102) aangehaalde motieven. Daar in hoofde van deze laatste een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd, kan t.a.v. u evenmin gesteld worden dat u uw land van herkomst verlaten heeft uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.*

*Zijn beslissing luidt als volgt:*

*[de bestreden beslissing van verzoeker wordt integraal hernomen]*

Inzake verzoekster wordt eveneens geconcludeerd:

### **"C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoekende partijen voegen bij hun verzoekschriften volgende stukken:

- 1) Bestreden beslissing dd. 16.06.2015
- 2) Beslissing High Court for the States of Punjab and Haryana at Chandigarh dd. 7.12.2009
- 3) Klacht door Harbans Kaur (moeder van verzoeker) tegen schoonouders en nonkel van verzoeker dd. maart 2015
- 4) Brief advocaat Sarbjit Singh Kullar aan verzoeker
- 5) Brief moeder van verzoeker aan verzoeker
- 6) Brief Sukhwinderjit Singh (vriend) aan verzoeker

1.3.2. De verzoekende partijen hebben ter zitting de gestempelde fotokopieën voorgelegd van de stukken die toegevoegd zijn aan het administratief dossier en het verzoekschrift.

## 2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

## 3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van “artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van het artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951” en geven hierover een theoretisch toelichting. Verzoekers verwijzen naar hun *“ernstige problemen (...) vanwege zijn liefdeshuwelijk. India staat gekend om het gebruik van gearrangeerde huwelijken. Niet geplande liefdeshuwelijken door beide families zijn dan ook de uitzondering en worden verworpen”*. Verzoekers stellen dat ze daarom gehuwd zijn in Chandigarh voor de High Court, *“waar politiebescherming werd toegekend (stuk 2)”*.

3.2. In een tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van *“artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, schending van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, Schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.”*

Verzoekers stellen dat ze een vlucht namen *“naar Frankrijk, alwaar enkele dagen verbleven werd bij de broer van een studievriendin van zijn echtgenote. De bedoeling was wel echter steeds om naar België door te reizen en hier asiel aan te vragen. Dit was immers zo opgedragen door de smokkelaar en door de persoon waarbij zij in Frankrijk verbleven. Verzoeker en zijn vrouw volgden deze raad op, aangezien zij geen benul hadden welke actie zij dienden te ondernemen”*.

Verzoekers herhalen hun asielrelaas menen dat hun problemen niet lokaal zijn en de *“macht van de nonkel van mevrouw Kaur mag niet onderschat worden. Dit wordt duidelijk vermeld in verschillende brieven en in het processtuk (stuk 3, 4, 5 en 6)”*. Verzoekers menen dat ze geen bescherming kunnen krijgen in India.

3.3. Verzoekers voeren in een *“DERDE MIDDEL: Schending van de richtlijnen van de UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof. Schending van het advies van UNHCR Besoins particuliers”* en menen dat hen het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. *“Het is wegens deze negatieve interpretaties dat het CGVS geen geloof hecht aan het asielrelaas van verzoeker terwijl bij een correcte appreciatie van verzoekers verklaringen en bewijselementen zijn asielrelaas wel degelijk zou leiden tot een andere beslissing”*.

## Beoordeling

3.4. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

#### Aangaande de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming

3.5. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen hun asielrelaas bevestigen, met name dat ze gehuwd zijn voor de High Court of Punjab & Haryana at Chandigarh omdat ze zonder de toestemming van hun ouders niet konden huwen volgens de gebruikelijke (religieuze) ritussen. De kern van het asielrelaas is aldus het huwelijk. De CGVS stelt dit niet in vraag doch de Raad stelt vast dat verzoekende partijen indien ze een burgerlijk huwelijk aangingen voor de High Court, dit met de nodige documenten moet kunnen aantonen.

Ter terechtzitting wordt gevraagd toe te lichten waarom het sluiten van een huwelijk tot de jurisdictie van een hoger rechtscollege zou behoren. Echter verzoekende partijen leggen een documenten neer van (en gerecht aan) de High Court of Punjab & Haryana at Chandigarh terwijl verzoekers in hun gehoren geen betwisting bij een bodemrechter melden en evenmin een rechtelijke uitspraak neerleggen waartegen beroep voor de High Court kon worden aangevochten. Verzoekende partijen stellen ter terechtzitting enkel dat de wet in India anders is en men wel kan huwen voor de "High Court in India".

Deze toelichting kan niet overtuigen. Verzoekende partijen leggen een verzoekschrift neer van hun Indiase advocaat waarvan de inhoud bezwaarlijk professioneel is. Het betreft de vraag tot ontvankelijkverklaring van het beroep bij de High Court of Punjab & Haryana at Chandigarh - waarin onder meer wordt gesteld dat de verzoekende partijen geen gelijkaardig verzoekschrift hebben ingediend bij dezelfde High Court maar ook niet bij "the Supreme Court of India" (het Hoog Gerechtshof van India) -. Verzoekers hun verklaring dat ze huwden voor de High Court wordt door hun eigen documenten tegengesproken (zie onder meer stuk Marriage Certificate). De beslissing of beschikking van het Hof betreft dus geen arrest van dit Hof, maar een ontvankelijkheidsbeslissing. Het Hof verwijst naar een strafzaak (no 34697) en spreekt zich bij voorbaat reeds positief uit ("*waarschijnlijk zal gegronnd verklaard worden*") op basis van en met verwijzing naar het korte verzoekschrift van de Indiase advocaat (toegevoegd aan de verzoekschriften) en dus zonder de zaak te behandelen zelfs zonder verwijzing naar nuttige juridische gegevens van de zaak.

Verzoekende partijen weten dus niet welke procedures gevolgd werden volgens de documenten die ze neerleggen terwijl ze huwden, althans volgens de documenten, op 2 december 2009 en volgens hun verklaringen pas vertrokken uit India in april 2015. De stukken zelf worden slechts in fotokopie neergelegd en ook de stukken ter terechtzitting neergelegd betreffen slechts fotokopieën waarop een handtekening in blauwe inkt werd geplaatst en waarvan een kleurenfotokopie werd gemaakt.

De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De Raad stelt ook vast dat verzoekende partijen documenten neerleggen waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht nu ze inhoudelijke gebreken vertonen en niet in authentieke vorm neerliggen terwijl verzoekers deze stukken reeds vele jaren voor hun vertrek in hun bezit zouden hebben gekregen. Ten slotte indien inderdaad een rechtszaak (strafzaak) werd aangespannen dan hadden verzoekers dit moeten melden en tevens de uitspraken van de bodemrechter als van de High Court kunnen aanbrengen.

3.6. Ten slotte kunnen ook de andere documenten bij het verzoekschrift en ter terechtzitting voorgelegd tot geen andere conclusie leiden nu deze door de moeder, de advocaat en de vriend werden geschreven op vraag van verzoekende partijen. Dergelijke stukken hebben geen objectieve bewijswaarde.

De Raad kan immers de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. De bewijskracht behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS

26 oktober 2004, nr. 136.692). Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoekers gaan er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Ten slotte volstaat het niet louter documenten neer te leggen maar moet het nut ervan worden aangetoond en moet worden aannemelijk gemaakt dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Er werd dienaangaande reeds vastgesteld dat de stukken bezwaarlijk professioneel en correct zijn opgesteld en in het geheel niet ondersteund worden door de verklaringen van verzoekende partijen, wel integendeel. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de problemen van verzoekende partijen in India.

3.7. Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat deze problemen van persoonlijke en familiale aard zijn. Dat de oom veel macht heeft is een loutere bewering waaraan bezwaarlijk geloof kan worden gehecht te meer nu verzoekende partijen reeds bedenkelijke stukken neerleggen die verklaringen en dus hun geloofwaardigheid onderuithalen. Bovendien hebben verzoekende partijen vier jaren in Rajastan gewoond waar ze geen problemen kenden. Minstens hadden verzoekende partijen - voor zover al nodig - een intern vestigingsalternatief.

3.8. Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Dit is *in casu* niet het geval. Verzoekers hebben niet tijdig hun asielaanvraag ingediend maar bewust nagelaten om meteen internationale bescherming te vragen waar dit mogelijk was. Dit ondermijnt de waarachtigheid van de nood aan bescherming.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

3.10. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Zij brengen geen bijkomende elementen aan. Noch uit hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

#### Besluit

3.11. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

3.12. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

### **Artikel 2**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

### **Artikel 3**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizendvijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. CROMBECQ.

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. CROMBECQ

K. DECLERCK